

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Gaughran v. Regatul Unit - [45245/15](#)

Hotărârea din 13.2.2020 [Secția I]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții private

Caracterul disproporționat al rețenției pe o perioadă nedeterminată a profilului ADN, a amprentelor și a fotografiei unei persoane condamnate pentru o infracțiune minoră, în lipsa vreunui control real:
încălcare

În fapt – Reclamantul a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni minore în Irlanda de Nord. Acesta s-a plâns de faptul prelevării și al rețenției pentru o perioadă nedeterminată a profilului ADN, a amprentelor și a fotografiei sale de către poliție.

În drept – Articolul 8: Rețenția profilului ADN și a amprentelor reclamantului au constituit o ingerință în viața sa privată. Având în vedere că fotografia de custodie a reclamantului a fost făcută în momentul arestării sale și putea fi păstrată, pentru o perioadă nedeterminată, într-o bază de date locală, pentru a fi folosită de poliție, eventual cu aplicarea recunoașterii faciale și a tehnicilor de cartografiere facială de pe fotografie, efectuarea și rețenția fotografiei reclamantului au echivalat cu o ingerință în dreptul său la viața privată.

Ingerința a fost prevăzută de lege și a urmărit realizarea scopului legitim al prevenirii infracțiunilor. În timp ce prelevarea inițială a acestor informații a urmărit scopul constatării legăturii unei persoane cu o anumită infracțiune de care era suspectată, rețenția informațiilor urmărea scopul mai vast de a contribui la identificarea persoanelor care ar putea comite delikte în viitor.

Statele dispuneau de o marjă restrânsă de apreciere cu privire la stabilirea limitelor referitoare la rețenția datelor biometrice ale persoanelor condamnate. Totuși, durata perioadei de păstrare a datelor nu era, în mod necesar, un factor determinant pentru a se stabili dacă un stat și-a depășit marja permisă de apreciere în privința reglementării regimului relevant. De asemenea, era important să se stabilească dacă regimul a avut în vedere gravitatea infracțiunii și necesitatea de a reține datele, precum și garanțiile pe care persoana le avea la dispoziție. În cazul în care statul se plasa la limita marjei de apreciere, acordându-și o competență extinsă de rețenție pe o perioadă nedeterminată, existența și funcționarea anumitor garanții deveneau decisive.

Guvernul a susținut că, cu cât mai multe date erau reținute, cu atât mai multe infracțiuni erau prevenite. Acceptarea unui asemenea argument în contextul existenței unei scheme de rețenție pentru o perioadă nedeterminată ar echivala, în practică, cu justificarea stocării informațiilor despre întreaga populație și a rudelor lor decedate, fapt care ar fi, cu siguranță, excesiv și irelevant. De asemenea, Guvernul a subliniat că persoanele care au fost condamnate erau, de fapt, predispuse să fie condamnate din nou după o perioadă relativ scurtă de doi ani.

Investigarea cazurilor vechi nerezolvate ținea de interesul public, în sensul general al combaterii criminalității. Totuși, poliția trebuia să-și îndeplinească obligațiile de o manieră compatibilă cu drepturile și libertățile altor persoane.

După ce a ales să pună în aplicare un regim de rețenție pentru o perioadă nedeterminată, era necesar ca statul să se asigure că reclamantul, o persoană condamnată pentru comiterea unei infracțiuni, avea parte de garanții efective. Totuși, datele biometrice și fotografiile reclamantului au fost reținute fără a se face trimitere la gravitatea infracțiunii comise și fără a se ține cont de necesitatea

continuă de a se reține aceste date pentru o perioadă nedeterminată. Mai mult, poliția avea competența să radieze datele biometrice și fotografiile doar în circumstanțe excepționale. Nu exista nicio prevedere care să-i permită reclamantului să solicite radierea datelor referitoare la acesta, în situația în care păstrarea datelor nu mai părea necesară, având în vedere natura infracțiunii, vârsta persoanei în cauză, durata de timp cursă și personalitatea actuală a persoanei. În consecință, controlul disponibil persoanei părea atât de limitat, încât era aproape ipotetic.

Natura generală a competențelor de retenție a profilului ADN, a amprentelor și a fotografiei reclamantului, în calitate de persoană condamnată pentru o infracțiune, chiar după executarea pedepsei, fără referire la gravitatea infracțiunii sau la necesitatea retenției pentru o perioadă nedeterminată și în lipsa oricărei posibilități reale de a solicita un control, nu a asigurat un echilibru corect între interesele publice și cele private concurente. Statul și-a asigurat o marjă de apreciere puțin mai largă în privința retenției amprentelor și a fotografiilor. Totuși, această marjă extinsă nu a fost suficientă pentru a se conchide că retenția acestor date putea fi proporțională în circumstanțele în care lipseau garanțiile relevante, inclusiv un control real.

Prin urmare, statul reclamat și-a depășit marja de apreciere acceptabilă în această privință, iar retenția în discuție a constituit o ingerință disproporționată în dreptul reclamantului la respectarea vieții private și nu putea fi considerată necesară într-o societate democratică.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: Constatarea existenței unei încălcări a constituit o satisfacție echitabilă suficientă în privința prejudiciului moral suferit.

(Vezi, de asemenea, *Trajkovski și Chipovski v. Macedonia de Nord*, [53205/13](#) și [63320/13](#), 13 februarie 2020; *S. și Marper v. Regatul Unit* [MC], 30562/04 și [30566/04](#), 4 decembrie 2008, [Nota informativă 114](#); *Gardel v. Franța*, [16428/05](#), 17 decembrie 2009, [Nota informativă 125](#); *M.K. v. Franța*, 19522/09, 18 aprilie 2013, [Nota Informativă 162](#); *Peruzzo și Martens v. Germania* (dec.), [7841/08](#) și [57900/12](#), 4 iunie 2013, [Nota informativă 164](#); *Aycaguer v. Franța*, [8806/12](#), 22 iunie 2017, [Nota informativă 208](#); *Catt v. Regatul Unit*, [Nota informativă 225](#)).